Jílovský školák 5

Školní noviny ZŠ Jílové u Prahy, V. ročník 12. 6. 2013

Co nás ještě čeká:

13. – Pedagogická rada

14. – Exkurze 9. třídy

17. – odevzdávání a rozdávání učebnic

18. – Prezentace prací žáků 9. tříd
Sběr starého papíru

19. - Nejlepší žáci - výstava Tutanchamon

21. – Zakončení školního roku
Ples školy

V týdnu od **10. 6**. v odpoledních hodinách bude prezentace pohybových aktivit na hřišti školy.
V posledním týdnu nebude odpolední výuka.

V týdnu od **24. 6**. je v provozu školní družina, školní klub, školní jídelna.

Soutěž o maskota třídy

Vítězný maskot třídy 1. A
Příběh o sovičce Ekolce najdete na str. 4, 5
Maskot se umístil na 2. místě v celkovém vyhodnocení škol.

Třídnické hodiny

Ke každému konci se vztahuje hodnocení. Končí nám školní rok, ve kterém jsme poprvé vyzkoušeli projekt třídnických hodin. V předcházejících letech si třídní učitelé třídnické záležitosti - docházku, známky, chování žáků a další, řešili v rámci svých „normálních“ hodin. Průběžně si stěžovali na to, že jim to ubírá čas na výuku, že je málo času a prostoru na řešení třídnických záležitostí. Tak jsme přemýšleli o tom, jak prostor pro práci třídního učitele změnit. Práce třídního učitele je velmi důležitá, jednak co se týče formálního naplnění povinností, ale především neformální stránky vztahu učitel a žák – navozování atmosféry důvěry a bezpečí ve škole.
K vyhodnocení ročního „provozu“ třídnických hodin byly vytvořeny dotazníky pro žáky a pro učitele. Pro hodnocení jsme použili hodnocení shodné se školním známkováním.
Hodnocení otázky Jak vám vyhovovalo zavedení třídnické hodiny? Vyšel průměr 2, 37 – takže chvalitebně. Jak vás třídnická hodina bavila? Dostala známku 2,21 – také chvalitebně. Poslední otázka zněla, zda vidí dotazovaní smysl v pokračování tohoto systému třídnických hodin – hodnocení 1,85 – chvalitebné.

Pokračování na str. 2

Tento školní rok končí v pátek 21. června a
nový školní rok začíná v pondělí 2. září 2013.
Krásné prázdniny

Pokračování za str. 1

Součástí dotazníku byly i doplňující otázky na to, co žáky bavilo, nebavilo, co jim přinesla třídnická hodina a co by dále navrhovali. Uvedu několik odpovědí ke třetí otázce – Co nám přinesla třídnická hodina: *zajímavosti o druhých, nové informace o škole, komunikaci s ostatními, stmelili jsme se, naučili jsme se vyslechnout, zlepšilo se chování dětí, možnost projevit svůj názor, hlasovat, domluva na třídních a školních akcích, pocit, že jsme udělali něco pro školu ...*
Ze závěrů dotazníkového šetření vyplývá, že hodina je přínosná pro žáky i pro třídní učitele. Její umístění v rozvrhu zůstane pravděpodobně stejné jako v letošním školním roce – ve středu nebo ve čtvrtek první hodinu, tak aby plynule navazovala na setkávání ekotýmu a senátu.

Květa Trčková

Konec a začátek …

Letošní školní rok byl ve znamení očekávání.

Očekávání stavby a tím ztížených podmínek pro výuku. Dlouho očekávaná i obávaná chvíle nastala v květnu. Rekonstrukce pro nás zatím znamená organizační přesuny, „hledání“ prázdných tříd, trochu mokré stropy v přístavbě, leckdy vyučování za doprovodu zvuku sbíječek. Občas koukáme z oken na těžkou techniku místo toho, abychom poslouchali vyučující. Ačkoli je podle kalendáře konec jara, musíme s sebou celý den nosit teplé oblečení.

Děti se ale jistě radují z dřívějšího ukončení školního roku – letos vysvědčení vydáváme již 21. června. Ale ani toto zkrácení nepostačí k dokončení stavby během prázdnin. Podle smlouvy s investorem musí Zlínské stavby předat dokončenou stavbu do 19. září. Co to pro nás znamená?

Že i začátek dalšího školního roku bude „poznamenán “ stavbou. Začneme 2. září opět před školou a opět slavnostně, pak se rozejdeme do svých tříd. Tedy, jak kdo. Protože přístavba nebude pravděpodobně ještě přístupná běžnému provozu, budou všechny třídy 2. stupně mít náhradní třídy. Toto opatření se dotkne i tříd prvního stupně. Z organizačních důvodů – zajištění výuky, vymístíme třídy, kde se nestřídají vyučující, a to jsou právě prvostupňové třídy. K výuce využijeme třídy v budově družiny, klubovnu Juky, třídy v Obecním domě, sborovnu, počítačovou učebnu. V tomto režimu budeme fungovat pravděpodobně pouze v září.

Takže shrnutí na závěr: „Děkuji všem zúčastněným za trpělivost s hektickým zakončením školního roku a požádám vás o další díl trpělivosti v začátku nového školního roku. Odměnou nám bude krásné prostředí nově zrekonstruovaných prostor“. Krásné léto.

Květa Trčková

Tajný rozhovor

Vážení čtenáři,
většina z vás starších se už setkala s pojmem bulvární novinařina. Stalo se téměř módou vědět o každém "zaručené" informace, nejlépe ho v nějaké pro něj nepříjemné situaci vyfotit, nebo si vše vymyslet. V této rubrice ale jdeme úplně opačnou cestou. Věřte nám, že získané odpovědi v rozhovorech jsou skutečné a pravdivé. Lidé, kteří odpovídají, působí ve škole. Užijte si čtení a nechte se jejich odpověďmi inspirovat. A v duchu můžete hádat: **Kdo odpovídal?**

Postava č. 1:
Nejoblíbenější...
barva: modrá
roční období: jaro a léto
zvíře: pes
Těšíte se na prázdniny? ano
Co během nich budete dělat?
dovolená, odpočinek
Čtete Jílovského školáka? občas

Postava č. 2:
Nejoblíbenější...
barva: zelená
roční období: jaro
zvíře: pes
Těšíte se na prázdniny? ano
Co během nich budete dělat?
odpočívat
Čtete Jílovského školáka? ano a ráda

Ptaly se: Kristýna Kroutilová a Blanka Boušková, 7.B

Den Země

Ráno jsme přišli do třídy a dvě hodiny jsme se učili o vodě. Říkali jsme si, proč slavíme Den Země , proč vlastně existuje. Od 9:30 hod. jsme byli venku, šli jsme na Boží skálu a tam jsme plnili úkoly. Museli jsme ke každému stanovišti jít jednotlivě, abychom neodposlouchávali ostatní děti. U 1. stanoviště jsme museli poznat tři jehličnaté stromy a tři listnaté stromy. U 2. stanoviště jsme museli nakreslit koloběh vody a popsat ho. U 3. stanoviště jsme museli poznat druhy hub. U 4. stanoviště jsme říkali skupenství vody. U 5. stanoviště jsme museli poznat, do jakého odpadkového koše patří odpadky. A u 6. stanoviště jsme řekli tři druhy ryb a tři druhy vodních rostlin.

Když jsme přišli do třídy, psali jsme věty o vodě do papírové kapky. Pak jsme šli zase ven a ukazovali jsme naši papírovou kapku.
Pak některé děti šly do družiny a s tou jsme šli také ven. Šli

jsme na dětské hřiště a tam jsme sbírali odpadky, abychom pomohli naší Zemi.

V 15:00 hod. už jsem šla domů. Byl to úžasný den. Vše se mi líbilo. Takový den bych chtěla

mítčastěji.

Hana Balogová, III.B

Na Den Země jsme my a áčko (6.B a 6.A) měli na starost prvňáčky. Nejdříve jsme nevěděli , jak to bude celé probíhat, ale když jsme se domluvili na stanovištích s úkoly a rozdělili si skupinky prvňáčků mezi dvojice, tak jsme byli hned o malinký kousek klidnější. Na Den Země jsme se s áčkem sešli u hlavního vchodu školy a šli jsme k Laviče, kde se měla postavit stanoviště. Prvňáčci tam byli zanedlouho. Paní učitelky přiřadily skupinky ke dvojicím šesťáků. V naší skupince byli čtyři kluci a jedna holka. Měla jsem trochu obavy, co ti rošťáci vymyslí za kulišárny , ale po celou dobu soutěžení byli moc hodní. Úkoly se týkaly hlavně ekologie, ale v podání pro menší děti, aby je to bavilo. Když už jsme měli všechny úkoly hotové, tak byl čas na svačinu. Když se naše skupinka nasvačila, tak ti naši rošťáci už začali zlobit. Naštěstí paní učitelky vymyslely ještě poslední úkol, děti musely rozpoznávat jestli je na daném obrázku plast, sklo nebo papír , podle správnosti se sečetly body.Už byl konec dopoledne a my jsme se museli s prvňáčky rozloučit. Trochu mě to mrzelo, protože jsme byli na konci už skvělá parta. Teď nás čekala návštěva radlické skládky. Přednáška o rekultivaci a provozu skládky nás povzbudila k třídění odpadků a

zároveň šetření s nimi (například, že igelitová taška se dá použít vícekrát). Přednáška se nám velice líbila, s prvňáčky byla radost pracovat, a tak jsme byli spokojení.

Katka Kraupnerová, 6.A

„Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“ aneb „Pohádka z lesa“

Znáte les? To tajemné ale i krásné místo zároveň. Místečko, kde je klid, kde se vám občas zdává, že jste někde v pohádce a to všechno okolo vás je jen sen? Místo, kde můžou vaše myšlenky, přání i vzpomínky lehoučce plout vaší hlavou? A právě na takovém místě se odehrává i náš příběh.

Je jasné, že v lese není nikdy jen tak pusto a prázdno, jak se vám to může občas zdávat. Vlastně naopak, je tam úplně obyčejně neobyčejně rušný život, život lesních zvířátek. Náš příběh se však vztahuje jen k jedné hlučné, náladové a tak trochu potrhlé soví rodince.

Že si dělám legraci? Ne, tak to není. Taková rodinka opravdu byla. Žila na starém stromě v útrobách lesa, kam se žádný nemotorný člověk většinou vůbec neodvážil zatoulat. Jenže, ne vždycky tomu tak bylo. Jednou se totiž stalo, že ticho a klid v hlubinách lesa bylo narušeno právě takovým nezbedným a hlučným člověkem, který se na to místo asi nějak zatoulal.

Ve chvíli, kdy vstoupil na palouček kolem košatého stromu, kde sídlila naše soví rodinka, zrovna seděla na větvičce před domečkem nejmladší sovička. Ta sovička se jmenovala Ekolka. Byla to malinká, neposedná a moc zvědavá sova. Byla z rodiny nejmladší, a tak ji ostatní sourozenci nebrali nikdy příliš vážně, rádi ji poštuchovali a dělali si z ní šprťouchlata.

Ekolka toho měla někdy plné zuby, a tak radši trávila celé dny sama. Moc ji bavilo pozorovat ostatní zvířata a poslouchat, co nového se děje okolo ní. Pořád se v něčem šťourala, o vše se zajímala.

Když takhle jednou seděla na své oblíbené pozorovatelně a dělala to, co obvykle, zaslechla, že se jinak tichým lesem někdo prodírá. Brzy spatřila, že se k jejich domečku blížilo nějaké obrovské a zvláštní stvoření. Vylekala se, ale zároveň ji zvědavost nedovolila ztratit se pryč, jako to udělala ostatní zvířata. Byl to člověk. Člověka viděla Ekolka poprvé a tak ještě nevěděla, co si o něm má myslit.

To se ale vzápětí změnilo, když to veliké a divné stvoření ze svých velikých tlap upustilo na zem něco barevného a páchnoucího. Ekolce bylo hned jasné, co ta věc byla. Byl to plný pytlík odpadků. Zakabonila se při pohledu na ten plastový obrovský pytel, který se v krásně zeleném mechu vyjímal naprosto odpudivě. Z pytle postupně vypadaly obaly od tyčinek, plastové lahve, konzervy od jídla, rozbitý hrneček a ještě mnoho dalšího.

Když člověk zmizel z dohledu, zaletěla se zblízka podívat na tu spoušť a hned jí bylo jasné, že to nemůže tak nechat. Přeci nemůžou mít na paloučku takovou skládku, musí s tím něco udělat! S takovou situací se doposud nesetkala, ale hned ji napadlo, kdo jí může poradit. Roztáhla svá drobná měkká křidélka a rozlétla se až do nejvyšší koruny jejich košatého stromu, kde sídlila její teta, stará a moudrá sova Ekombra.

Celá její rodina a všechna lesní zvířata k ní vzhlížela. Vždy o všem rozhodovala a jen k ní každý pospíchal pro radu, když se mu něco přihodilo. Uměla vše náležitě vyřešit a vše dát do pořádku. V to Ekolka doufala i dnes, když si k tetičce opatrně sedala na vetchou větvičku na vrcholku starého stromu. Tetička si ji nejdříve změřila svým ostřížím pohledem a po té chtěla vědět, co má Ekolka na srdci. Malá sovička Ekombře všechno převyprávěla až do nejmenších detailů. Celou tu historku ještě tu a tam pěkně zdramatizovala a pak, když byl příběhu konec, čekala na konečný ortel od své nekonečně moudré a spravedlivé tetičky. Ekombra ale jen kývla, pročechrala své krásné hnědavé peří a vybídla Ekolku, ať se s ní snese ze stromu dolů.

Dole na paloučku nechala Ekombra svolat všechna zvířata a pečlivě jim všechno, co slyšela od Ekolky, převyprávěla. Zvířata chvíli mlčela a přemýšlela, jak tuhle hroznou situaci vyřešit. Ekolka přemýšlela společně s nimi a jelikož to byla vážně náramně chytrá malá sovička, dostala nápad hned jako první. Když už tady na paloučku mají tuhle malou skládku, co ji odnést na tu opravdovou. Ostatní zvířátka nemohla přijít na jiný lepší nápad. Bylo jasné, že Ekolčin nápad byl ten pravý.

Ekolka vzala celý pytel s odpadky do zobáčku a společně s tetičkou vyrazily na nedalekou městskou skládku, která je už z dálky vítala svým silným zápachem. Ekolce se až točila hlava, jak kroužila nad tou hromadou všech těch špinavých a páchnoucích odpadků.

V rohu skládky v letu zpomalila a rozevřela svůj zobáček. Pytel s odpadky klesl do té obrovské hromady k dalším, jemu podobným.

Ekolce se hned udělalo lehčeji u srdce, když si uvědomila, že tak pomohla všem zvířatům na paloučku. Po svém návratu za to byla také řádně pochválena od své tetičky a celého sněmu zvířat, do něhož patřili i její škodolibí sourozenci, kteří se Ekolce za její nápad uklonili skoro až k zemi. Malá sovička na sebe byla pyšná. Ale Ekolka získala tímto svým hezkým činem i něco jiného. Získala úctu svých lesních přátel a ta se jen tak koupit nedá, ta se musí zasloužit.

Tady by mohl náš příběh skončit. Ale nekončí, protože jestli si myslíte, že se na paloučku už od té doby neobjevil žádný pytel s odpadky, jste na omylu. Někteří lidé, bohužel nevidí nic děsivého na odpadcích v krásném zeleném mechu. Asi si budou muset lidé ještě svou úctu zasloužit, tak jako Ekolka z našeho příběhu.

Náměty pro příběh připravili žáci z 1. A. Náměty zpracovala a příběh napsala Kamila Rybářová (jedna z patronek), žákyně tř. 9. A Základní školy Jílové u Prahy.

Reprezentovali nás šikovní páťáci

Do vřavy atletického pětiboje ve Štěchovicích se žactvo 5.B s paní učitelkou Matouškovou v čele:-)
vrhlo s nadšením...

Pětiboj se sestával z disciplín:
člunkový běh
skok daleký
trojskok
hod míčkem

běh kolem kostela

Nepřízeň počasí způsobila, že se první tři jmenované disciplíny odehrávaly v příjemně kryté a zadýchané tělocvičně...
Škoda jen, že pořadatelé "vyměkli:-)" a upustili od původně avizovaného přeskoku rozvodněné Kocáby...:-), závod mohl být zajímavější!!!
Soutěž proběhla v "konkurenci" tří škol (Davle, Štěchovice, Jílové) v přátelském a pohodovém "duchu", nejlepší vyhráli, ostatní se zúčastnili:-), nikdo se nezranil tak, aby to stálo za zmínku...

Nejlepší reprezentanti naší školy:

Barbora Bulířová (5 medailí!!!)
Adéla Novotná (3 medaile!)
Dominik Maršálek (1 medaile)
McNett Isaac (1 medaile - hod míčkem)
Natálie Slapničková (1 medaile - hod míčkem)
Jana Daňková (1 medaile - běh kolem kostela)

Pěkné a bojovné výkony podali i všichni další atleti, kteří skončili jen velmi těsně pod metami nejvyššími - např. Josef Půlpán, Marek Štrach,...
Kromě dobrého pocitu si všichni borci odvezli sladkou odměnu a diplom.

Jana Bloudková

AUTOŘI MLČÍ, TEXTY MLUVÍ...

Téma: MÁM RÁDA PRÁCI...

CELÉ HODINY SE NA NI VYDRŽÍM DÍVAT:-)!

Práce a já?!)
No tak já pracuji doma. Tedy spíše pomáhám. Pomáhám rodičům ráda, ale někdy je to fakt nuda...:-).

Mámě pomáhám v kuchyni a ukízet. V kuchyni to dělám asi takto: Každou sobotu (někdy neděli) vstávám brzy, abych mohla uvařit. Například minulou sobotu jsem vařila zeleninový vývar a bramborové placky s kuřecím masem. Jinak myji nádobí nebo vytírám.

Pomoc tátovi - to už je jiná parketa:-)! To je práce spíše pro bráchu, ale já jim stejně pomáhám, protože mě práce venku baví...Obvykle skládáme dřevo, nebo ho dokonce občas i štípu! Máme totiž doma "štípačku". S tou je to hodně lehké. V zimě vozím dřevo do kotelny, ale to už je pro letošek za mnou.

Takhle na jaře jezdíme pro hnůj, sázíme květiny nebo zeleninu. Když je sucho, tak zaléváme...No a občas sekám trávu. Toto všechno dělám pro rodiče ráda, protože oni se mnou také jezdí po turnajích a podporují mě...

Kdy mi bylo nejlépe? x Kdy mi bylo nejhůř?

KDY MI JE NEJLÉPE:-)?

Nejlépe se mám doma s rodinou.
Konkrétně nejlépe mi bylo,
když jsme s rodinou stanovali,
pekli "buřty,"sbírali jsme houby,
hráli si, viděli jsme divočáka,
lišku, atd.
Ale když jedeme na chatu,
vždycky musím nasekat dříví,
poskládat ho, uklidit si pokoj,...
Mě to sice štve:-(,
ale s rodinou je mi nejlépe...

(M.Sysel 7.A)

KDY MI BYLO NEJHŮŘ?

Nejhůř mi bylo,
když byl bratr v nemocnici
a bojoval o život...
I když mě bratr štve,
i když se se mnou většinu času
hádá
a pere,
tohle byly moje nejhorší chvíle v
životě...
A nejlíp mi bylo,
když jsem ho mohl vidět...

(7.A)

Stěhování v ZOOkoutku

Od začátku května do poloviny září se má konat přestavba přístavby. Přestavba se vztahuje i na učebnu přírodopisu, vedle které je ZOOkoutek. Zvířata ze ZOOkoutku si děti vezmou domů. Doufejme, že nám ZOOkoutek přestaví tak, aby se tam zvířata cítila dobře.

Ela Ročárková, 6.B

Zážitky z výletu

Dne 10.5. 2013 se konal výlet na farmu Čapí hnízdo. V 8 hodin jsme vyráželi od školy, před devátou hodinou jsme byli na místě...

Farma se specializuje na hendikepovaná zvířata. Procházeli jsme cestičkami kolem ohrad a viděli jsme hlavně hospodářská zvířata.

Když jsme prošli úplně všechny stezky, vrátili jsme se k prolézače, na níž mohou v lanech "řádit:-)" i starší děti a dospělí...

Ještě nás čekala rozhledna Blaník. Když jsme uviděli ten kopec, všichni jsme se zhrozili. Stačilo pět minut chůze do kopce a nikdo už nikam nechtěl:-)! (ALE:-)!!!)

Všichni byli unavení. Většina z nás šla na rozhlednu, dole zůstalo jen pár nás, kterým se dělá špatně i na houpačce...

Cestou dolu začalo pršet. Promoklí, ale šťastní, že máme vše za sebou:-), jsme se dočkali autobusu a vyrazili domů...

výletníci ze 7.A

Papírový drak

Stojím na ulici. Kapky deště dopadají na chodník a hromy duní. Jedna lampa lehce poblikává. Pomalým krokem se ke mně blíží nějaká osoba. Má černý kabát a klobouk. Čím je blíž, tím mám zvláštnější pocit. Stín klobouku mi brání v tom, abych viděla jeho tvář. Už je u mě. Zvedá hlavu a v tom...
HRŮZA!!!

Stojí přede mnou člověk bez tváře. Utíkám pryč a ani nemám odvahu se ohlídnout. Mám jít tudy, anebo tudy?! Rozhodnu se pro klikaté uličky starého města. Krok za krokem se blížím ke svému domu. Míjím prázdné obchody a restaurace, když v tom si všimnu toho, co mi předtím unikalo. Vše je černobílé jako ze starého filmu. Už jsem u svého domu a hledám klíče...,ale něco mě táhne pryč. Dojdu na místo, kde jsem nikdy nebyla. Je to stará, opuštěná dílna. Na stropě visí jediná barevná věc v tomto světě - čínský papírový drak. Promluví na mě zastřeným hlasem. Prý si mám vzít auto, které stojí v rohu dílny a jet rychle pryč. Není čas na otázky.

Auto je černé a pokryté pavučinami. Pojede to vůbec?! Klíčky byly v zapalování, stačilo jen otočit. Naskočilo jen silou vůle ještěže tak. Z dílny vedou dvě cesty. První je klikatá a úzká, druhá rovná a konec je v nedohlednu. Rozhodnu se pro serpentiny vedoucí hlavním městem. Je to pořád do kopce.

Snad mám hodně benzínu, nebo na co tahle věc vlastně jezdí.Přemýšlím o tom, co se mi za těch pár posledních hodin vlastně stalo...

Při pohledu na muže bez tváře jsem chtěla jít domů, ale nešla. Pak jsem si povídala s papírovým drakem a nakonec jsem někomu ukradla auto. A komu vlastně? Za celou tu dobu jsem neviděla jediného člověka. Přijíždím k hostinci Na Vršku. Auto nechám stát na silnici., stejně tady nikdo není. Vevnitř je nepořádek a všude je plno prachu. Při prohlížení kuchyně zaslechnu něco, při čem mi ztuhne krev v žilách.

Zdálky se ozývá burácení motoru. Mám se schovat, nebo jet pryč? Jenže, než si stihnu odpovědět, už auto parkuje před domem. Zase...osoba v černém kabátě a v klobouku zasahujícím do obličeje. Prohlíží si auto, kterým jsem přijela
a něco si přitom žvatlá. Z auta vystupuje další. Koukají se kolem a povídají si.

Už je na čase se schovat. Za otevřenými dveřmi to vypadá nadějně, a navíc přes ně i docela dobře uvidím. Pomalým krokem jdu dobře dovnitř. Dveře je zanechávají chladnými, ale všechno ostatní obrátí vzhůru nohama.

Tu úzkost, kterou cítím, nedokáži popsat. Svírá se mi žaludek, srdce mi buší jako nikdy předtím, snažím se nedýchat, aby mě neslyšeli. V tu chvíli se mi stane ta nejhorší věc, která se v tuto chvíli může stát.

Jako kdybych měla v krku peříčko. Nesmím zakašlat...ehmm...ehmm. Jejich pohled zůstane na dveřích. Jeden vstává a jde blíž. Chytí kliku a ....

Probouzím se zpocená a vyklepaná jako ještě nikdy.

M.Exnerová 7.B

TICHO!
Mám ráda ticho.
Když jsem doma, ráda si sednu na zem
a zavřu oči.
Vždy si tím srovnám myšlenky
a vyčistím si hlavu.
Ticho je uklidňující
a na člověka působí pozitivně.
Ticho si představuji,
že je bílé, bez stěn.
Je to takový malý koutek útěchy.
Nejraději pociťuji ticho venku,
když je léto.
Procházet se lesem - ptáci a šumějící listí.
Zvířata ani rostliny "neobviňuji:-),"
že dělají hluk...
Pouze tvoří atmosféru pro uklidnění.
V zimě zase poslouchám
praskající led a mráz,
který zalézá do stromů.

LEŽ x PRAVDA
1) Nemám ráda lidi, kteří si jen vymýšlejí a lžou.
Co pak mají z toho života?
Vždyť toho už se nezbaví!
Celý život prožijí v jedné velké lži a omylu.
A lidem okolo tím ubližují.
Je mnoho hezčích a pravdivějších věcí, než je LEŽ!

2) Každý člověk někdy zalže.
Neznám nikoho, kdo by ani jedenkrát nezalhal...
Nedávno jsem se dívala na film - "UMĚNÍ LHÁT."
Byl to film o městě, v němž neznají lež a všichni mluví jen pravdu...
Musím říct, že to bylo strašné!
Lež je někdy dobrá...

3) Předpokladem pro to, aby člověk mluvil pravdu,
je, že si pamatuje:-), co říká...

Perličky ze školních lavic...

ŠKOLA NÁM TAKÉ BERE PENÍZE. MY TO SICE NEPLATÍME:-),
TAKŽE NÁM TO TOLIK NEVADÍ:-), ALE RODIČE UŽ TO PĚKNĚ ŠTVE...
(Názory autorů se nemusí shodovat s názorem redakce.)

Sbohem

Čas letí jak splašený
a všechno se mění.
Změny, různé názory,
však nic zlého v tom není.

Když jsme byli malí,
chtěli jsme si hrát,
chtěli jsme tak zůstat,
hloupostem se smát.

Jenže to se změnilo,
když jsme prostě dospěli.
Začali jsme provádět,
co jsme dříve nesměli.

Když jsme začali hledat,
hledat sami sebe.
Když k nám přišla budoucnost,
nám zjasnilo se nebe.

To všechno bylo krásné
i bláznivé a plné zmatků,
však, ale ty léta tady
si uložíme na památku.

Od prvních lavic
až do poslední chvíle,
všechno bude v nás,
až dotkneme se cíle.
Všechno, co jsme prožili,
v srdcích necháme to stát
a jednou, až se sejdeme,
všemu spolu budeme se smát.

Dnes se ale loučíme,
půjdeme totiž dál.
Půjdeme žít své sny,
každý si svůj přál.

Půjdeme plnit sliby,
za všemi divy, ideály.
Vím, budeme dělat chyby,
ale ne, abyste se smáli.

Tak tedy: Sbohem.
Teď jdeme do léta se hřát
A necháme jen na osudu,
ať začne naše kapitoly psát…

Kamila Rybářová, 9.A

Křížovka

Kdo je autorem knížky, jejíž název skrývá tajenka?

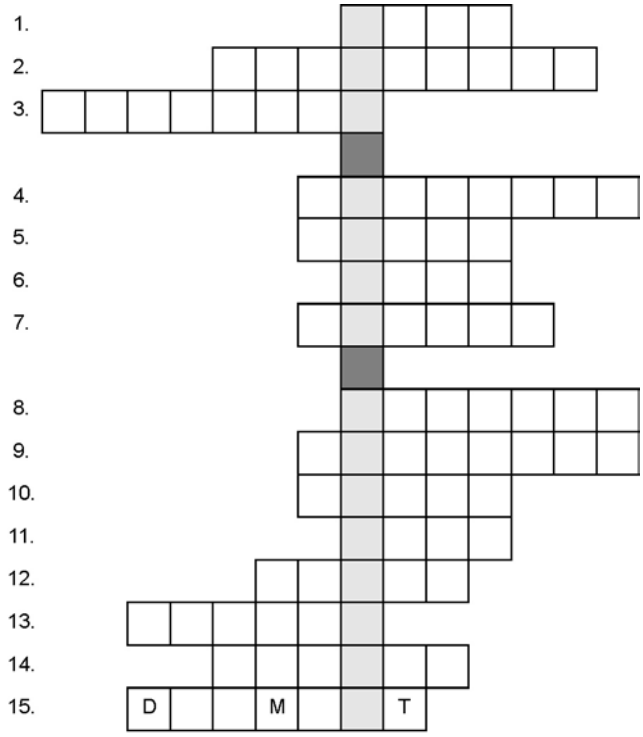

1. Opak slušný
2. Čím je znám NP České Švýcarsko? .... brána
3. Vzor rodu mužského
4. Manželka krále
5. Táta Barta Simpsona
6. Vzor rodu ženského a oblíbená hračka psa
7. Opak nízko
8. Chrání a pomáhá
9. Jsou dva měsíce
10. Město v ČR, nebo prázdninový pobyt
11. Roční období po podzimu
12. Jsou elektrárny jaderné, větrné a ...
13. Hlavní město Velké Británie
14. Koho voláme linkou 150?
15. Nejlepší přítel ženy

JÍLOVSKÝ ŠKOLÁK
časopis pro žáky ZŠ Jílové u Prahy
Vydávají členové novinářského kroužku při ZŠ Jílové:
A. Cihlářová 9.A, K. Rybářová 9.A, E. Ročárková 6.B, K. Zemanová 5.A, K. Kroutilová 7.A, A. Ebertová 5.A, B. Bouškova 7.A, K. Dvořáková 7.A, K. Kraupnerová, 6.B, K. Kuklová, 5.A.